

האשה נקנית פרק ראשון קידושין י.

עין משפט נר מצוה

עט א מיי פ"ג מהל' אקורי
צילה הל' ה'
פ ב מיי פ"ג מהל' אשומ
הלכה ה' סמנ עשין מח
טושיע אה"ע ס"י לג ספיף ב:
פא ג מיי פ"י מהל' אשומ
הלכה ג' ועין גמ"מ ע"ס:
פב ד מיי פ"ג מהל' אשומ
הלכה יא ופ"ו מהלכות
הצדקה הלכה יג סמנ ע"ס ועד
טושיע אה"ע ס"י לו ספיף א
וטושיע ח"מ ס"י ער ספיף ב:
פג ה מיי פ"ח מהל' גירושין
הלכה ו סמנ לחין רמב
טושיע י"ד סמנ רל ספיף א:
פד ו מיי פ"ב מהל' גירושין
הלכה יח סמנ עשין ג
טושיע אה"ע ס"י קמח ספי'
ד:

פה ז מיי פ"ד מהלכות חובל
הלכה יט סמנ עשין ח
טושיע ח"מ ס"י מנ ספיף ז:
פו ח מיי פ"ב מהלכות
הצדקה הלכה א ג ופ"ב
טושיע י"ד סמנ רל ספיף א:
הלכה ז סמנ עשין מח טושיע
אה"ע סמנ סט ספיף א ג:
פז ט מיי פ"ג מהלכות
אשומ הלכה יח טושיע
אה"ע סמנ לו ספיף א:
פח י מיי פ"ח מהלכות יבוס
הלכה ז טושיע ע"ס סמנ
קסו ספיף ד:
פט כ מיי פ"ג מהל' אקורי
צילה הל' ב'
צ ל מיי פ"ג מהלכות טמא
משכב ומשכב הלכה ג:

תורה אור השלם

1. ואם בישוף יתקרא האיש
את הבע"ה המאירש' והחזיק
בה האיש ושבב עמה וזאת
האשה אשר שבב עמה
לברו:
דברים כב כז
2. כי יתקרא איש שבב עם
אשה בעלת בעל ומזוה גם
שניהם האיש השבב עם
האשה והאשה ובערת הרע
מישראל:
דברים כב כז

ג'יוון הש"ס

גמ' אי נמי לבח"ג דקא קני
ביתולה. עין יבמות דף נט ע"א
מוס' ד"ה הא לא: תוס' ד"ה
ומקבל וכו' לבתו קבנה
דברים כב כז
3. כי יתקרא איש שבב עם
אשה בעלת בעל ומזוה גם
שניהם האיש השבב עם
האשה והאשה ובערת הרע
מישראל:
דברים כב כז

הגהות הב"ח

(א) גמ' אמר רבא (תא שמע)
מא"מ. וי"ג ס"א אף אגן
במי בנימין: (ב) תוס' ד"ה
לא וכו' קומה מעריות וכו'
ורבינו נט"ס. וי"ג כי פרש
האג"מ בפי' הענין: (ג) ד"ה
ומיין וכו' דהשתא מאי
מיין: (ד) ב"ח גירושין אשומ
עליהמשו"ס. וי"ג ב"ח דקני
א"ח וה"ה לגל עריות דלמיין
לא"ח:

מוסף תוספות

א. הדיוכה סופר על תחלתו.
ב. הוא דקאמר אי נמי
לכחן גדול דקא קני בתולה
בביאה פירוש אם יוכל לקנות
בתולה בגמר ביאה אבל
פשיטא דבהעראת יכיל
לקנות. מוס' הל"ש. ג. אפי'
אם גומר ביאה. מוס' יבמות
נ"ה: ד. הוא דאמר בגמ'
שעברה בה היינו שהתחיל
להזרות בה ופשטיא שצריך
להזרות בתולה היא, ואי סוף ביאה קונה איה, וי"ל כי
הבא על יבמתו [נה, ב] אשה לבעלה דמקניא בהעראת מנין, אחי קיחה קיחה. אלמא אשה מקניא בהעראת דהיינו תחלת
האשה, תירץ בעל הלכות דהתם מיירי שפירש ואמר שדעתו לקנותה בהעראת והבא מיירי בסתמא. ורבינו נט"ס תירץ דהא הוא
בסתם, והבא איירי בקנין דארוסין והתם איירי בקנין דנשואין, דומיא דבמה שמקודשת מקודשי אחיו, הכא נמי מיירי שקדשה
ואח"כ בא עליה לשם נשואין, ואם הערה בה קנאה להיוותה אשתו גמורה. וכן תירץ הרי"ף ביבמות. והר"ם כתב שני התרוצים
בפי' ג' ובפרק יו"ד [תא, ו]. וכו' תימא מנלן דביאה דבלא חופה גמרא, תירץ דהניא בפרק נערה שנתפתחה [במכות מה, ב]
[ב] סתם חצר דידה ללון סתם חצר דידה לשם נשואין, אלמא ביאה בלא חופה גמרא. ואי קשיא לך הא דתיניא בטושה פרק ארוסה [בד, ב] תחת אישה פרט לארוסה ושומרת יבם, למה לי תיפוק לי שקדמה שכיבת בוועל לבעל, כגון שבא עליה ארוס בבית
אביה, וכדוהת גבי שומרת יבם שבא עליה יבם בבית אביה, שומרת יבם קרית לה האמר רב קנה לכל, כשמואל דאמר לא קנה אלא לדברים האמורים בפרשה. ואי אמרת דביאה דאחר קדושין קנה לכל, כרשני ליה שבא עליה ארוס, לוחתיה ארוסה קרית לה.
[תירץ] דכ"י אמרינן דביאה דאחר קדושין קונה קנין גמור הי"מ שבא עליה לשם נשואין אבל בא עליה לשם נזות לא, והתם מיירי שבא עליה לשם נזות. ביאה. אם קדשה בביאה קנאה קנין גמור לירושא וליטמא לה ולהפירת נדריה בלא שתופת האב
כאלו נשאה. או אירוסין עושה. ואינו יורשה ואינו מיטמא לה ואינו מפר לה אלא בשותפות האב. קתני ביאה. שאם מסרה אביה לביאה לשם קדושין אינו אוכל פירות נכסי מלוג שלה ולא הוי נכסי הבעל עד שנשאת, אלמא אירוסין עושה. אשאר. אכסף
ושטר. אבל קדשה בביאה בעל אוכל פירות כאלו נושאה דנשואין עושה. מתקדשת בביאה. דביאהה ביאה. ומשהו היא בפרק יוצא דופן [נדה מד, ב]. כמטמאה את בוועלה. או היא נדה.

עד שיהיו שניהם שוין. פי' הקונטרס בני עונשין למעט גדול
הבא על הקטנה ולא נהירא דהא תנן בפי' יואל דופן [נדה
דף מד:] ומייתי לה כצמון בת ג' שנים ויום אחד כו' וקא אמר אס
זא עליה אחד מכל העריות האמורות בתורה מומתין על ידה משמע

דגדול הבא על הקטנה חייב וזע"ג
דקטנה לאו צת עונשין היא ויש מפרשים
דהיא דהתם אחיא כרבי יונתן
פלגי אדרבי ה' אושעיא דוחק הוא
ור"ת פי' עד שהיו שניהם צנימה
אחת ולא צני עונשין תילא מילתא
ואפילו גדול הבא על הקטנה חייב
אס הם שום צקטלא וקאי אמילתיה
דר"מ דלמר צפ' ד' מיתות [סנהדרין
דף סו:] גבי נערה המאורסה דר"מ
סצר נערה ולא קטנה וחכמים אומרים
נערה אפילו קטנה צני משמע ובעל
מיניה רבי יעקב בר אבא מרזב זא
על קטנה המאורסה לרבי מאיר מהו
לגמרי ממעטין לה או מסקילה
ממעט לה אצל מחנק לא וקאמר התם
מסתברא דלגמרי ממעט לה דאי ס"ד
מסקילה ממעט לה אצל חנק חייב
והא צעין שניהם שוין כלומר צאומה
מיתה שאס הימא גדולה צקטילה
ולפירוש זה יתירא דעבי התם רבי
יעקב בר אבא זא על קטנה
המאורסה לרבי מאיר מהו דוקא
צארוסה מיבעיא ליה משום דליין
שוין צנימה אצל צנשוואה ליכא
למיבעי שהרי מיתתו צמק ואס
הימא גדולה הימא נמי צמק ושניהם
שוין למיתה אצל לפי' קשה אמאי
מיבעי ליה צארוסה טפי מצנשוואה
ומיאו י"ל כיון דצני גס שניהם כמי
צנשוואה פשיטא ליה דפטור אצל
צקטנה ארוסה מיבעיא ליה דס"ד
דחייב וקאמר עד שהיו שניהם שוין
כלומר דאפילו ארוסה נמי הוא פטור

לפי שאינם בני עונשין וקשה דליכא התם אמוראי דנפקי מלתא דר"מ דחייב צמק מהאי קרא דכמי ומה האיך אשר שכב עמה לזכו
וצני התם לר"מ האי ומתו גס שניהם ו' לר"מ מאי עבד ליה ומאי צני לוקמא צנשוואה כדפי' וי"ל דניחא ליה ה' לתנא דלוק ללוקמי
וצני מתמין דיואל דופן [נדה דף מד:] אפילו כר"מ: ב' הבעול דעתו ע"ג גמר ביאה. מינה דפי' הבא על יבמתו [יבמות דף נה:] לפיכך
לדעה קניית בצנלה צנשוואה אחיא קימה ו' דעריות והערה היינו תחילת צילה והכל מסיק דסוף ביאה קונה ואומר רש"י זא
אמרינן הערה קונה היינו צנלה עשה כי אס הערה ופירש מיד דמוכח שלא היה צדעמו לקנות צנמר ביאה אצל הכא מיירי שגמר ביאתו
דא לא קני צנערה כיון שדעתו על גמר ביאה והלשון מוכיח דקאמר כל הבעול ולא קאמר כל המערה והר"ם תירץ הא דנקנית
צנערה היינו צנמר שרונה לקנות צנערה: אצל צמס דעתו על גמר ביאה ור"ת תירץ דאחרי שנתרצתה הערה צנמר ביאה אס
כן כל מקום שזמיר ביאה צנערה קאמר וה"ק תחילת הערה קונה או צסוף הערה: קונה ולמ"ד [ע"ס] הערה זו הנקמט עטרה
דמיך צה תחלה וסוף ורבינו נט"ס גאון תירץ דהיא דיצמות איירי אחר קדושין דע"י אותה הערה הוי צנשוואה כמו חופה דלאחר
קדושין וקשה לפירוש קימה קימה גצי קדושין כמיז ולא מיירי צחופה כלל: ו' ובקב"ל את גישה. יש להסתפק אם יכול האב לקבל גט
צ' צמו קטנה משנשאת ונראה למורי הר"י יתקן דמשנשאת א"ח האב יכול לקבל לה גט והאפילו הכא קטנה ומציא ראימה אס דתנן צירושאל
בנסכת תרומת פ"ח [ט] דהי תנן התם האשה שיהיה ארוכלת צנמר וצמרו לה מת צעלין או גירשך וכן העבד שיהיה ארוכל צנמר וכו'
רבי אליעזר מחייב קרן וחומש רבי יהושע פטור וקאמר עלה צנמר א חופה יתמא צמנה אחרונה תפתר שצמנה לו גיטי
צכן ארוסה צת ישראל ארוכלת צנמר וצמנה רבי יואל מקבל גיטה ור"א אומר אפילו תימא צמנה אחרונה תפתר שצמנה לו גיטי
צמקוס פלוני והיה לו להציאו צ"י ימים ומלא סוס רך והציאו צה' ימים והשתא מדדמיק ללוקמי צמנה אחרונה וכגון שצמנה התקבל
וכו' ולא מוקי לה צנשוואה כשהיא קטנה וצמנה אס מקבל את גיטה משמע דמשנשאת א"ח כי היא קטנה אין צמנה מקבל גיטה:

וחייבין ע"יה משום אשת איש. פ"ה אס קיבל צה אציה קדושין ויש לתמוה אמאי איצטריך וחיובין עליה משום אשת איש והא קתני
סיפא אס צא עליה אחד מכל העריות צצמורה מומתים על ידה ואשת איש צכלל צמנוחם פרק צן סוכר ומורה [סנהדרין
דף סט:] אפילו צמורה צדאיתא פרק ד' מיתות [ע"ס נה:] צצמשתא דתקלה וקלון ונראה לר"י דקאי אלא צ צה עליה אס קנאה וקא צמנוחם
לן דקונה קנין גמור וחיובין עליה א"ח מדאורייתא דסד"ח דלא קניא אלא מדרבנן צצמנר [יבמות דף סח:] עשו צצאת צן ט' כמאמר צגדול
דממעטין לה לקמן צצירקין [דף ע"ט:] מאשר ינא"ח את אשת איש פרט לאשת קטן ה"ג נעשה צציה צצקטנה כמאמר צגדול קמ"ל ומיאו קשה צצפרק
צן סוכר ומורה [סנהדרין דף סט:] דייק מהך דהולכין צדיני נפשות אחר הרוב דאי לא אזלינן אחר הרוב ניחוש דילמא אילוניות היא ודעתמ'
דהכי לא קדיש והשתא כיון דלאס צא עליה יצם קאי הוה ליה למימר דעתמ' דהכי לא יצם וכ"ת דלאקדושין דאחיו שמת קאי ולהכי קאמר
דלדעתמ' דהכי לא קדיש ו' והשתא מאי נ"מ אפילו דלדעתמ' דהכי קדיש מ"מ מני למיפרך אמאי חייבים משום אשת איש והא אילוניות לאו
צת יצום היא דכתיב [דברים כה] אשר תלד פרט לאילוניות' לכן נראה לפרש דחייבין עליה משום אשת איש צין אלאס צא עליה יצם צין
לאשת איש דעלמא קאי וקידוש הוי דקאי נמי אשת איש צה עליה יצם דמסיפא דלאס צא עליה א"ח מכל העריות כו' לא הוה שמעינן דמהיא
לא משתמע אלא דוקא א"ח והתם ספ"ך מהך דארוסין משום אשת איש והר"י דוד יתירך דאיצטריך למיתני וחיובין עליה משום אשת איש
לאשמעינן דסיפא דוקא א"ח והתם ספ"ך מהך דארוסין משום אשת איש והר"י דוד יתירך דאיצטריך למיתני וחיובין עליה משום אשת איש
על ידה ה"ח היינו דוקא עריות דומיא דא"ח אצל הצמנה לא אצל השתא דתנא צירישא ו' וחיובין עליה משום אשת איש א"כ סיפא
דקתני מומתים על ידה אשמעינן דדוש דא"ח אותן עריות דלא דמיין לא"ח כמו הצמנה אמרינן נהרגת. ווע"ע מוס' יבמות ז: ומוס' סנהדרין נה:]:

אמר רבי זירא מודה רבי לענין קנס דכולהו
משלמי מאי שנא מקטלא שאני התם דאמר
קרא וזמת האיש אשר שכב עמה לברו ורבנן
האי לברו מאי עבדי ליה מיבעי להו ו' לכדנתני'
ומתו גם שניהם עד שיהיו שוין כאחד דברי
ר' א' אושעיא רבי יונתן אומר וזמת האיש אשר
שכב עמה לברו ורבי יוחנן האי סברא מנא
ליה אם כן נכתוב קרא בעולת איש מאי
בעולת בעל ש"מ תרתי: איבעיא להו תחילת
ביאה קונה או סוף ביאה קונה נפקא מינה
כגון שהערה בה ופשטה ידה וקבלה קדושין
מאחר ו' אי נמי לכהן גדול דקא קני בתולה
בביאה מאי אמר אמימר משמיה דרבא יכל
הבעול דעתו על גמר ביאה: איבעיא להו
ביאה נשואין עושה או אירוסין עושה נפקא
מינה לירושא וליטמא לה ולהפר נדריה אי
אמרת נשואין עושה יורשה ומיטמא לה
ומיפר נדריה ואי אמרת אירוסין עושה אינו
יורשה ואינו מיטמא לה ואינו מיפר נדריה
מאי אמר אבוי ת"ש ו' האב זכאי בבתו
בקדושה בכסף בשטר ובביאה ו' וזכאי
במצויאתה ובמעשה ידה ובהפרת נדריה
וימקבל את גיטה ואינו אוכל פירות בחייה
נישאת יתר עליו הבעל השאוכל פירות
בחייה קתני ביאה וקתני נישאת כי קתני
נישאת אשאר אמר רבא ו' תא שמע
אחד מתקדשת בביאה ואם בא עליה
למטא

לפי שאינם בני עונשין וקשה דליכא התם אמוראי דנפקי מלתא דר"מ דחייב צמק מהאי קרא דכמי ומה האיך אשר שכב עמה לזכו
וצני התם לר"מ האי ומתו גס שניהם ו' לר"מ מאי עבד ליה ומאי צני לוקמא צנשוואה כדפי' וי"ל דניחא ליה ה' לתנא דלוק ללוקמי
וצני מתמין דיואל דופן [נדה דף מד:] אפילו כר"מ: ב' הבעול דעתו ע"ג גמר ביאה. מינה דפי' הבא על יבמתו [יבמות דף נה:] לפיכך
לדעה קניית בצנלה צנשוואה אחיא קימה ו' דעריות והערה היינו תחילת צילה והכל מסיק דסוף ביאה קונה ואומר רש"י זא
אמרינן הערה קונה היינו צנלה עשה כי אס הערה ופירש מיד דמוכח שלא היה צדעמו לקנות צנמר ביאה אצל הכא מיירי שגמר ביאתו
דא לא קני צנערה כיון שדעתו על גמר ביאה והלשון מוכיח דקאמר כל הבעול ולא קאמר כל המערה והר"ם תירץ הא דנקנית
צנערה היינו צנמר שרונה לקנות צנערה: אצל צמס דעתו על גמר ביאה ור"ת תירץ דאחרי שנתרצתה הערה צנמר ביאה אס
כן כל מקום שזמיר ביאה צנערה קאמר וה"ק תחילת הערה קונה או צסוף הערה: קונה ולמ"ד [ע"ס] הערה זו הנקמט עטרה
דמיך צה תחלה וסוף ורבינו נט"ס גאון תירץ דהיא דיצמות איירי אחר קדושין דע"י אותה הערה הוי צנשוואה כמו חופה דלאחר
קדושין וקשה לפירוש קימה קימה גצי קדושין כמיז ולא מיירי צחופה כלל: ו' ובקב"ל את גישה. יש להסתפק אם יכול האב לקבל גט
צ' צמו קטנה משנשאת ונראה למורי הר"י יתקן דמשנשאת א"ח האב יכול לקבל לה גט והאפילו הכא קטנה ומציא ראימה אס דתנן צירושאל
בנסכת תרומת פ"ח [ט] דהי תנן התם האשה שיהיה ארוכלת צנמר וצמרו לה מת צעלין או גירשך וכן העבד שיהיה ארוכל צנמר וכו'
רבי אליעזר מחייב קרן וחומש רבי יהושע פטור וקאמר עלה צנמר א חופה יתמא צמנה אחרונה תפתר שצמנה לו גיטי
צכן ארוסה צת ישראל ארוכלת צנמר וצמנה רבי יואל מקבל גיטה ור"א אומר אפילו תימא צמנה אחרונה תפתר שצמנה לו גיטי
צמקוס פלוני והיה לו להציאו צ"י ימים ומלא סוס רך והציאו צה' ימים והשתא מדדמיק ללוקמי צמנה אחרונה וכגון שצמנה התקבל
וכו' ולא מוקי לה צנשוואה כשהיא קטנה וצמנה אס מקבל את גיטה משמע דמשנשאת א"ח כי היא קטנה אין צמנה מקבל גיטה:

מודה לענין קנס. אע"ג דלענין קטלא לא חשיב לה כצמורה לענין
קנס צצאניה ארוסה מודה דכולהו משלמי: לזכו. קרא יתירא הוא
דאח כתיב [דברים כב] ולנערה לא תעשה דבר: שניהם שוים.
צני עונשין למעוטי גדול הבא על הקטנה: האי צצנא. דבעל עושה
אותה בעולה שלא כדרכה כו' מנלן:
חטילה צציה קונה. צצירוסין: אי
נמי לכהן גדול. אס מותר לקדש
צציה אי אמרת תחילת צציה קונה
ומתר ואס סוף צציה קונה מנלנת
בעולה משמע הערה שלא לשם
קדושין ואסירה ליה דכתיב [ויקרא כה]
צמולה מעמיו יקח: צציה אירוסין
עושה כו'. המקדש צציה מי הוה
דך צציה כנשואין או אינה אלא
כשאר אירוסין: ואינו יורשה כו'.
דקי"ל [יבמות דף כט:] אשתו ארוסה
לא אונן ולא מיטמא לה מתה אינו
יורשה ואינו מיפר נדריה בלא אציה:
ומקבל אס גיטה. אס גירשה בעלה
מן האירוסין צעודה נערה: פירוט.
מנכסים הנפולים לה מצית אצי
אונה: קתני. קידושי צציה והדר
תני נשאת אלמא צציה לאו נישואין
צצדי: ו' קתני נשאת אשאר.
אצקי' וטרי דלתי עונשין נשואין
אצל צציה לעולם אימא לך דנשואין
עושה: מקדשם צציה. מדעת
האב אצל פחות מכאן כמותן אצבע
צעין ו' ואינה צציה: קנאה. ואס רונה
להוציא מוציאה בגט: וחייבין עליה
משום אש איש. אס קיבל צה
אציה קדושין: ומטמאה אס צעולה.
כשהיא נדה צצצת ימים כדכתיב
[ויקרא טו] ותמי נדתה עליו:

ב' בת שלש שנים ויום
יבם קנאה ו' וחיובין עליה
לפי שאינם בני עונשין וקשה דליכא התם אמוראי דנפקי מלתא דר"מ דחייב צמק מהאי קרא דכמי ומה האיך אשר שכב עמה לזכו
וצני התם לר"מ האי ומתו גס שניהם ו' לר"מ מאי עבד ליה ומאי צני לוקמא צנשוואה כדפי' וי"ל דניחא ליה ה' לתנא דלוק ללוקמי
וצני מתמין דיואל דופן [נדה דף מד:] אפילו כר"מ: ב' הבעול דעתו ע"ג גמר ביאה. מינה דפי' הבא על יבמתו [יבמות דף נה:] לפיכך
לדעה קניית בצנלה צנשוואה אחיא קימה ו' דעריות והערה היינו תחילת צילה והכל מסיק דסוף ביאה קונה ואומר רש"י זא
אמרינן הערה קונה היינו צנלה עשה כי אס הערה ופירש מיד דמוכח שלא היה צדעמו לקנות צנמר ביאה אצל הכא מיירי שגמר ביאתו
דא לא קני צנערה כיון שדעתו על גמר ביאה והלשון מוכיח דקאמר כל הבעול ולא קאמר כל המערה והר"ם תירץ הא דנקנית
צנערה היינו צנמר שרונה לקנות צנערה: אצל צמס דעתו על גמר ביאה ור"ת תירץ דאחרי שנתרצתה הערה צנמר ביאה אס
כן כל מקום שזמיר ביאה צנערה קאמר וה"ק תחילת הערה קונה או צסוף הערה: קונה ולמ"ד [ע"ס] הערה זו הנקמט עטרה
דמיך צה תחלה וסוף ורבינו נט"ס גאון תירץ דהיא דיצמות איירי אחר קדושין דע"י אותה הערה הוי צנשוואה כמו חופה דלאחר
קדושין וקשה לפירוש קימה קימה גצי קדושין כמיז ולא מיירי צחופה כלל: ו' ובקב"ל את גישה. יש להסתפק אם יכול האב לקבל גט
צ' צמו קטנה משנשאת ונראה למורי הר"י יתקן דמשנשאת א"ח האב יכול לקבל לה גט והאפילו הכא קטנה ומציא ראימה אס דתנן צירושאל
בנסכת תרומת פ"ח [ט] דהי תנן התם האשה שיהיה ארוכלת צנמר וצמרו לה מת צעלין או גירשך וכן העבד שיהיה ארוכל צנמר וכו'
רבי אליעזר מחייב קרן וחומש רבי יהושע פטור וקאמר עלה צנמר א חופה יתמא צמנה אחרונה תפתר שצמנה לו גיטי
צכן ארוסה צת ישראל ארוכלת צנמר וצמנה רבי יואל מקבל גיטה ור"א אומר אפילו תימא צמנה אחרונה תפתר שצמנה לו גיטי
צמקוס פלוני והיה לו להציאו צ"י ימים ומלא סוס רך והציאו צה' ימים והשתא מדדמיק ללוקמי צמנה אחרונה וכגון שצמנה התקבל
וכו' ולא מוקי לה צנשוואה כשהיא קטנה וצמנה אס מקבל את גיטה משמע דמשנשאת א"ח כי היא קטנה אין צמנה מקבל גיטה:

דף סט.) אפילו צמורה צדאיתא פרק ד' מיתות [ע"ס נה:] צצמשתא דתקלה וקלון ונראה לר"י דקאי אלא צ צה עליה אס קנאה וקא צמנוחם
לן דקונה קנין גמור וחיובין עליה א"ח מדאורייתא דסד"ח דלא קניא אלא מדרבנן צצמנר [יבמות דף סח:] עשו צצאת צן ט' כמאמר צגדול
דממעטין לה לקמן צצירקין [דף ע"ט:] מאשר ינא"ח את אשת איש פרט לאשת קטן ה"ג נעשה צציה צצקטנה כמאמר צגדול קמ"ל ומיאו קשה צצפרק
צן סוכר ומורה [סנהדרין דף סט:] דייק מהך דהולכין צדיני נפשות אחר הרוב דאי לא אזלינן אחר הרוב ניחוש דילמא אילוניות היא ודעתמ'
דהכי לא קדיש והשתא כיון דלאס צא עליה יצם קאי הוה ליה למימר דעתמ' דהכי לא יצם וכ"ת דלאקדושין דאחיו שמת קאי ולהכי קאמר
דלדעתמ' דהכי לא קדיש ו' והשתא מאי נ"מ אפילו דלדעתמ' דהכי קדיש מ"מ מני למיפרך אמאי חייבים משום אשת איש והא אילוניות לאו
צת יצום היא דכתיב [דברים כה] אשר תלד פרט לאילוניות' לכן נראה לפרש דחייבין עליה משום אשת איש צין אלאס צא עליה יצם צין
לאשת איש דעלמא קאי וקידוש הוי דקאי נמי אשת איש צה עליה יצם דמסיפא דלאס צא עליה א"ח מכל העריות כו' לא הוה שמעינן דמהיא
לא משתמע אלא דוקא א"ח והתם ספ"ך מהך דארוסין משום אשת איש והר"י דוד יתירך דאיצטריך למיתני וחיובין עליה משום אשת איש
לאשמעינן דסיפא דוקא א"ח והתם ספ"ך מהך דארוסין משום אשת איש והר"י דוד יתירך דאיצטריך למיתני וחיובין עליה משום אשת איש
על ידה ה"ח היינו דוקא עריות דומיא דא"ח אצל הצמנה לא אצל השתא דתנא צירישא ו' וחיובין עליה משום אשת איש א"כ סיפא
דקתני מומתים על ידה אשמעינן דדוש דא"ח אותן עריות דלא דמיין לא"ח כמו הצמנה אמרינן נהרגת. ווע"ע מוס' יבמות ז: ומוס' סנהדרין נה:]:

קדושין בתולה היא, ואי סוף ביאה קונה איה, וי"ל כי
הבא על יבמתו [נה, ב] אשה לבעלה דמקניא בהעראת מנין, אחי קיחה קיחה. אלמא אשה מקניא בהעראת דהיינו תחלת
האשה, תירץ בעל הלכות דהתם מיירי שפירש ואמר שדעתו לקנותה בהעראת והבא מיירי בסתמא. ורבינו נט"ס תירץ דהא הוא
בסתם, והבא איירי בקנין דארוסין והתם איירי בקנין דנשואין, דומיא דבמה שמקודשת מקודשי אחיו, הכא נמי מיירי שקדשה
ואח"כ בא עליה לשם נשואין, ואם הערה בה קנאה להיוותה אשתו גמורה. וכן תירץ הרי"ף ביבמות. והר"ם כתב שני התרוצים
בפי' ג' ובפרק יו"ד [תא, ו]. וכו' תימא מנלן דביאה דבלא חופה גמרא, תירץ דהניא בפרק נערה שנתפתחה [במכות מה, ב]
[ב] סתם חצר דידה ללון סתם חצר דידה לשם נשואין, אלמא ביאה בלא חופה גמרא. ואי קשיא לך הא דתיניא בטושה פרק ארוסה [בד, ב] תחת אישה פרט לארוסה ושומרת יבם, למה לי תיפוק לי שקדמה שכיבת בוועל לבעל, כגון שבא עליה ארוס בבית
אביה, וכדוהת גבי שומרת יבם שבא עליה יבם בבית אביה, שומרת יבם קרית לה האמר רב קנה לכל, כשמואל דאמר לא קנה אלא לדברים האמורים בפרשה. ואי אמרת דביאה דאחר קדושין קנה לכל, כרשני ליה שבא עליה ארוס, לוחתיה ארוסה קרית לה.
[תירץ] דכ"י אמרינן דביאה דאחר קדושין קונה קנין גמור הי"מ שבא עליה לשם נשואין אבל בא עליה לשם נזות לא, והתם מיירי שבא עליה לשם נזות. ביאה. אם קדשה בביאה קנאה קנין גמור לירושא וליטמא לה ולהפירת נדריה בלא שתופת האב
כאלו נשאה. או אירוסין עושה. ואינו יורשה ואינו מיטמא לה ואינו מפר לה אלא בשותפות האב. קתני ביאה. שאם מסרה אביה לביאה לשם קדושין אינו אוכל פירות נכסי מלוג שלה ולא הוי נכסי הבעל עד שנשאת, אלמא אירוסין עושה. אשאר. אכסף
ושטר. אבל קדשה בביאה בעל אוכל פירות כאלו נושאה דנשואין עושה. מתקדשת בביאה. דביאהה ביאה. ומשהו היא בפרק יוצא דופן [נדה מד, ב]. כמטמאה את בוועלה. או היא נדה.

לפי שאינם בני עונשין וקשה דליכא התם אמוראי דנפקי מלתא דר"מ דחייב צמק מהאי קרא דכמי ומה האיך אשר שכב עמה לזכו
וצני התם לר"מ האי ומתו גס שניהם ו' לר"מ מאי עבד ליה ומאי צני לוקמא צנשוואה כדפי' וי"ל דניחא ליה ה' לתנא דלוק ללוקמי
וצני מתמין דיואל דופן [נדה דף מד:] אפילו כר"מ: ב' הבעול דעתו ע"ג גמר ביאה. מינה דפי' הבא על יבמתו [יבמות דף נה:] לפיכך
לדעה קניית בצנלה צנשוואה אחיא קימה ו' דעריות והערה היינו תחילת צילה והכל מסיק דסוף ביאה קונה ואומר רש"י זא
אמרינן הערה קונה היינו צנלה עשה כי אס הערה ופירש מיד דמוכח שלא היה צדעמו לקנות צנמר ביאה אצל הכא מיירי שגמר ביאתו
דא לא קני צנערה כיון שדעתו על גמר ביאה והלשון מוכיח דקאמר כל הבעול ולא קאמר כל המערה והר"ם תירץ הא דנקנית
צנערה היינו צנמר שרונה לקנות צנערה: אצל צמס דעתו על גמר ביאה ור"ת תירץ דאחרי שנתרצתה הערה צנמר ביאה אס
כן כל מקום שזמיר ביאה צנערה קאמר וה"ק תחילת הערה קונה או צסוף הערה: קונה ולמ"ד [ע"ס] הערה זו הנקמט עטרה
דמיך צה תחלה וסוף ורבינו נט"ס גאון תירץ דהיא דיצמות איירי אחר קדושין דע"י אותה הערה הוי צנשוואה כמו חופה דלאחר
קדושין וקשה לפירוש קימה קימה גצי קדושין כמיז ולא מיירי צחופה כלל: ו' ובקב"ל את גישה. יש להסתפק אם יכול האב לקבל גט
צ' צמו קטנה משנשאת ונראה למורי הר"י יתקן דמשנשאת א"ח האב יכול לקבל לה גט והאפילו הכא קטנה ומציא ראימה אס דתנן צירושאל
בנסכת תרומת פ"ח [ט] דהי תנן התם האשה שיהיה ארוכלת צנמר וצמרו לה מת צעלין או גירשך וכן העבד שיהיה ארוכל צנמר וכו'
רבי אליעזר מחייב קרן וחומש רבי יהושע פטור וקאמר עלה צנמר א חופה יתמא צמנה אחרונה תפתר שצמנה לו גיטי
צכן ארוסה צת ישראל ארוכלת צנמר וצמנה רבי יואל מקבל גיטה ור"א אומר אפילו תימא צמנה אחרונה תפתר שצמנה לו גיטי
צמקוס פלוני והיה לו להציאו צ"י ימים ומלא סוס רך והציאו צה' ימים והשתא מדדמיק ללוקמי צמנה אחרונה וכגון שצמנה התקבל
וכו' ולא מוקי לה צנשוואה כשהיא קטנה וצמנה אס מקבל את גיטה משמע דמשנשאת א"ח כי היא קטנה אין צמנה מקבל גיטה:

דף סט.) אפילו צמורה צדאיתא פרק ד' מיתות [ע"ס נה:] צצמשתא דתקלה וקלון ונראה לר"י דקאי אלא צ צה עליה אס קנאה וקא צמנוחם
לן דקונה קנין גמור וחיובין עליה א"ח מדאורייתא דסד"ח דלא קניא אלא מדרבנן צצמנר [יבמות דף סח:] עשו צצאת צן ט' כמאמר צגדול
דממעטין לה לקמן צצירקין [דף ע"ט:] מאשר ינא"ח את אשת איש פרט לאשת קטן ה"ג נעשה צציה צצקטנה כמאמר צגדול קמ"ל ומיאו קשה צצפרק
צן סוכר ומורה [סנהדרין דף סט:] דייק מהך דהולכין צדיני נפשות אחר הרוב דאי לא אזלינן אחר הרוב ניחוש דילמא אילוניות היא ודעתמ'
דהכי לא קדיש והשתא כיון דלאס צא עליה יצם קאי הוה ליה למימר דעתמ' דהכי לא יצם וכ"ת דלאקדושין דאחיו שמת קאי ולהכי קאמר
דלדעתמ' דהכי לא קדיש ו' והשתא מאי נ"מ אפילו דלדעתמ' דהכי קדיש מ"מ מני למיפרך אמאי חייבים משום אשת איש והא אילוניות לאו
צת יצום היא דכתיב [דברים כה] אשר תלד פרט לאילוניות' לכן נראה לפרש דחייבין עליה משום אשת איש צין אלאס צא עליה יצם צין
לאשת איש דעלמא קאי וקידוש הוי דקאי נמי אשת איש צה עליה יצם דמסיפא דלאס צא עליה א"ח מכל העריות כו' לא הוה שמעינן דמהיא
לא משתמע אלא דוקא א"ח והתם ספ"ך מהך דארוסין משום אשת איש והר"י דוד יתירך דאיצטריך למיתני וחיובין עליה משום אשת איש
לאשמעינן דסיפא דוקא א"ח והתם ספ"ך מהך דארוסין משום אשת איש והר"י דוד יתירך דאיצטריך למיתני וחיובין עליה משום אשת איש
על ידה ה"ח היינו דוקא עריות דומיא דא"ח אצל הצמנה לא אצל השתא דתנא ציריש

